

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2023-370

12.5.2023

Landkreditt Forsikring AS

Retts hjelp

Mange parter i tvist mot staten om støy fra kampflybase – én eller flere tvister - avt.I. § 36 – fal. § 8-5.

Sikrede hadde sammen med mange naboer ved felles advokat fremmet krav mot staten om erstatning for støyplager etter etablering av kampflybase. Sikredes advokat søkte om rettshjelpdekning. Foretaket avsto dekning med henvisning til at meldefristen var oversittet ettersom det la til grunn at tvist var oppstått for mer enn ett år siden og at sikrede hadde vært representert ved advokat over lengre tid. Subsidiært anførte foretaket at det kunne innvilge én felles dekning for 193 parter med samlet forsikringssum kr 100 000. Sikrede mente å ha krav på individuell dekning, subsidiært at man foretok en gruppering av partene og innvilger en dekning per gruppe. Nemnda kom til at meldefristen var overholdt. Nemnda kom videre til at det ville være urimelig å gjøre gjeldende vilkårenes bestemmelser om sammenslåing av flere saker til én tvist, men at det heller ikke var rimelig å si at det dreide seg om 193 individuelle tvister. Etter en skjønnsmessig helhetsvurdering kom derfor nemnda til at klausulen måtte settes til side slik at det her dreide seg om 193 individuelle tvister, men med redusert forsikringssum på kr 30 000 per sikrede.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: forsikringssum kr 100 000

Saksfremstilling

Saken gjelder spørsmål om antall rettshjelpdekninger for naboetvist om støy hvor det er et stort antall parter på de sikredes side, samt spørsmål om meldefristen er overholdt.

Etter etablering av en kampflybase oppsto det tvist om støyplager/ulempen mellom basen og et stort antall naboeiendommer. Tvisten omfatter eiere av 193 boligeiendommer som benytter samme advokat A. og 34 eiere av gårdsbruk i området som representeres av en annen advokat. Sakene ble 4.10.22 besluttet forent til felles behandling for tingretten.

Det er fremlagt begrenset mengde korrespondanse fra saken, men det fremgår av sakens dokumentert at det har vært utstrakt kontakt mellom partene (sikredes advokat og motparten) over flere år. Dette fremgikk av stevningen av 30.5.22.

Det er fremlagt kopi av brev fra motparten av 30.4.20. Brevet var skrevet til advokaten for gårdbrukerne og var svar på dennes brev av 21.10.19 "hvor (en av gårdbrukerne) fremmer et krav om erstatningen etter naboloven § 2 som følge av økt støy ved kampflybasen ...". I brevet skrev motparten at det ikke var grunnlag for et krav om erstatning etter naboloven, og det ble også løftet frem at kravet trolig var foreldet. I brevet fremgikk det at naboene organiserte seg i 2013, men det er ikke opplyst når advokat ble engasjert.

Det er fremlagt kopi av prosessvarsel fra sikredes advokat av 8.11.21. Her ble det vist til tidligere møter og korrespondanse, senest digitalt møte 28.10.21. I varslet ble det bedt om en

ansvarserkjennelse fra motpartene innen 17.11.21.

Motparten svarte på prosessvarselet 17.11.21. Av svaret fremgikk det følgende:

Staten har ikke tidligere mottatt krav fra de aktuelle pretenderte kravshaverne, og har da heller ikke mottatt faktiske og rettslige anførsler for kravet før nå.

Motparten avviste kravet, men ville komme med en grundig tilbakemelding på kravet innen mars 2022. Motparten tilbød suspensjon av foreldelsesfristen frem til 1.6.22.

Av stevningen datert 30.5.22 fremgikk følgende om sakens omfang og gjennomføring:

Selv om vi ikke finner grunnlag for å fremsette gruppesøksmål, vil mange tema og forhold være lik for mange av saksøkerne. Det antas derfor hensiktsmessig at det, på samme måte som i Gardermoen-dommen, gjøres et utvalg av representative saksøkere/eiendommer, og at bevisførselen og anførslene begrenses til disse, med avklaring (avtale mellom partene) om hvilke konsekvenser dette vil få for de øvrige eiendommer. Vi vil ta en nærmere dialog med saksøkte og tingretten om dette.

Rettsbok fra planmøte i tingretten 4.10.22 viser at man drøftet mulighet for tilskjæring av sakene "slik at kun krav som gjelder et mindre antall grunneiere behandles og øvrige eventuelt stanses". Det var tale om 30–40 grunneiere for bolig og rundt 15 for gårdsbruk. Motparten ønsket et mindre antall. Antallet skulle avklares etter møtet mellom partene i november 2022.

Sikredes advokat forklarte 20.1.23 at det opprinnelig ble utarbeidet en liste over 40 representative eiendommer, som omfattet 28 av de 193 boligeiendommene og 12 gårdsbruk. Av prosessøkonomiske grunner hadde det vært flere forhandlingsrunder om ytterligere reduksjon av antall eiendommer med bevisføring for tingretten. Det ble først utarbeidet en liste på 24 eiendommer og deretter en med 16 eiendommer, hvorav 10 av 193 boligeiendommer og seks gårdsbruk. Sikredes advokat har forklart om denne listen:

Dette er imidlertid ikke representative eiendommer i betydningen at det vil være klart hvilke konsekvenser en dom i tingretten vil få for øvrige eiendommer. Det vil således antakelig være nødvendig med nye forhandlinger om konsekvenser for øvrige eiendommer etter at dom i tingretten foreligger.

Det er ikke opplyst når sikrede kontaktet advokat/når de ulike partene trådte inn i saken. Det er fremlagt kopi av et avslag datert 7.4.22 hvor det er opplyst at sikrede søkte om rettshjelpdekning 4.4.22. E-posten synes imidlertid å være sendt til en annen part enn sikrede i nærværende sak. Sikredes advokat fremmet krav mot foretaket i felles brev av 5.5.22 til alle involverte foretak og søkte om individuelle rettshjelpdekninger.

Foretaket har opplyst at det 27.5.22 avslo sikredes krav om rettshjelpdekning med henvisning til at meldefristen var oversittet. Det er uklart om dette avslaget gjaldt sikrede, eller den andre parten som var forsikret i foretaket. Foretaket skrev i avslaget at dersom "meldefristen skulle utskytes, må forsikringssummen fordeles på antall parter som får innvilget rettshjelpdekning".

Sikrede har i det vesentlige anført at tvist først oppstod 17.11.21, og at meldefristen dermed er overholdt. Hver part må ha krav på individuell rettshjelpdekning. Verken det rettslige eller faktiske grunnlaget er likt for alle partene. Hva gjelder det rettslige grunnlaget vil dette for noen eiendommers del være naboloven § 9, jf. § 2, 3. ledd, mens det for andre vil være vurderingen etter 4. ledd som er aktuell. Det er således to ulike rettslige vurderinger. Videre er det faktiske forskjeller mellom de ulike eiendommene, både hva gjelder ansvarsgrunnlaget (tålegrensen) og erstatningsutmålingen (verditapet), samt betydningen av hvilke tidspunkt de ulike eiendommene er etablert og overtatt av nåværende eiere. Sakene kunne i prinsippet blitt anlagt for retten hver for seg.

Subsidiært har advokaten anført at det kan foretas en gruppering av partene, og at det innvilges én dekning per gruppe. Primært anføres det at det da skal innvilges dekning som om det var

40 grupper av eiendommer, herunder 28 grupper som gjelder de aktuelle 193 eiendommene.

Atter subsidiært er det anført at man kan innvilge dekning som om det er 24 grupper, herunder 16 grupper som gjelder de aktuelle 193 eiendommene, dvs. at det innvilges 16 dekningskrav på kr 250 000.

Atter subsidiært anføres det at man kan innvilge dekning som om det er 16 grupper, herunder ti grupper som gjelder de aktuelle 193 eiendommene, dvs. at det innvilges ti dekningskrav på kr 250 000. Det er samtidig presisert at en finner en slik løsning urimelig, ref. at bevisførselen nå er begrenset til dette, men uten at dette er tilstrekkelig til å være representative eiendommer.

Forsikringsforetaket anfører at meldefristen er oversittet slik at sikrede i utgangspunktet ikke har krav på rettshjelpdekning. Tvisten oppstod 30.4.20 ved brev fra motparten denne dato. Foretaket vil ikke påberope meldefristen dersom det legges til grunn at det er tale om én tvist, og således én forsikringssum som skal fordeles på 193 parter.

Foretaket mener det ifølge vilkårene er tale om én og samme tvist. Foretaket viser videre til FinKN 2020-650 om at krav som kan tilbakeføres til samme innledende sak må regnes som del av samme tvist. Foretaket mener det er årsakssammenheng mellom det innledende kravet og de senere kravene. Det fremgår av sakens dokumenter at motparten første gang bestred krav fra en grunneier om erstatning etter grannelova § 2 den 30.4.20. Foretaket mener kravet mot motparten i stevningen av 30.5.22 ble utløst av at det tilsvarende kravet mot motparten av 21.10.19 ikke førte frem. Motparten ville selvsagt ikke bestridt kravet i prosessvarselet av 8.11.21 fra de 193 øvrige grunneierne dersom kravet fra den første grunneieren hadde ført frem. Det foreligger derfor årsakssammenheng mellom kravene, med den følge at det er snakk om én og samme tvist. Det er ikke viktig om grunneierne kan identifiseres, jf. FinKN 2019-472.

Det rettslige grunnlaget for tvisten er grannelova § 9, jf. § 2, altså et spørsmål om støy fra kampflybasen overstiger tålegrensen i grannelova § 2. Det følger av FSN 5964 at flere krav basert på grannelova § 2 mot samme skadevolder må regnes som en tvist.

Sikrede har anført at det er snakk om forskjellig faktisk grunnlag fordi det er snakk om individuelle forskjeller i støy. FSN 5964 om forskjellig domsresultat grunnet individuelle ulemper for grunneierne etter grannelova § 2 fastslår at "Resultatet ble også det samme for samtlige med et mindre unntak som nemnda finner er uten betydning i denne sammenheng". Individuelle forskjeller for grunneierne medfører ikke at det er snakk om forskjellig faktisk grunnlag, så lenge det faktiske grunnlaget for det rettslige kravet er det samme. Det er klart at det er snakk om samme faktiske grunnlag i denne saken for samtlige grunneiere, nemlig støy fra kampflybasen.

Foretaket bestrider at sikredes referanse til FinKN 2017-798, 2019-246 og 2018-393 er relevant. Disse sakene gjaldt tvist angående utbyggingsavtaler og festeavtaler, altså tvist som springer ut av ulike kontrakter for alle partene på samme side, og er ikke avgjørende i en sak hvor det ikke er noe kontraktsforhold mellom partene.

Advokatfirmaet har stevnet motparten på vegne av 191 saksøkere i én sak. Kravene fra alle grunneierne er følgelig oppstått samtidig ved advokatens oversendelse til staten. Tvisten behandles som én tvist av domstolene og dem selv. Dette tilsier at det er snakk om én og samme tvist. Det samme gjør det forhold at det er tale om økonomisk tap av samme art, erstatning for verdiforringelse grunnet støy fra kampflybasen.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om sikredes tvist er en separat tvist som utløser en separat forsikringssum, herunder om kravet er for sent meldt, jf. fal. § 8-5.

Foretaket anfører at meldefristen er oversittet fordi tvisten oppstod 30.4.20 da motparten avviste erstatningskrav fra en av gårdbrukerne som var representert ved en annen advokat enn sikrede. Det er tale om én tvist, og tvistetidspunktet må da settes til når motparten første gang bestred krav fra en av partene.

Etter fal. § 8-5 er meldefristen ett år fra sikrede fikk kunnskap om de forhold som begrunner kravet mot foretaket. Kravet mot foretaket kan ikke oppstå før det foreligger et forsikringstilfelle, som i dette tilfellet er "tvisten". Sikrede har imidlertid ikke noe krav mot foretaket før han har pådratt seg "utgifter til rettshjelp". Meldefristen kan derfor ikke begynne å løpe før sikrede kontaktet advokat. Det er ikke fremlagt opplysninger om når sikrede kontaktet advokat. Det synes imidlertid å være på det rene at sikrede ikke var representert av advokaten som fremmet kravet mot motparten 21.10.19, og det er ikke dokumentert at sikrede på dette tidspunktet var part i én tvist. Motpartens brev av 17.11.21 sier videre at "Staten har ikke tidligere mottatt krav fra de aktuelle pretenderte kravshaverne, og har da heller ikke mottatt faktiske og rettslige anførsler for kravet før nå". Dette betyr at det for sikrede ikke var noe krav mot foretaket før 17.11.21. Sikrede søkte om rettshjelpdekning 5.5.22, og meldefristen er følgelig overholdt.

Spørsmålet er så om det foreligger én eller flere tvister.

Sikredes forsikring har følgende vilkår:

8.1 Hva forsikringen dekker

(...)

En tvist er ikke å anse som flere tvister selv om saken består av flere individuelle spørsmål som fremmes i flere saksanlegg

8.7 Forsikringssum og egenandel

Den samlede erstatning ved hver tvist er begrenset til den sum som er angitt i forsikringsbeviset selv om det er flere parter på samme side. Dette gjelder også om partene har rettshjelpforsikring i forskjellige selskap, eller om den/de forsikrede har rettshjelpsdekning under flere forsikringer i ett eller flere selskap.

Uforsikrede parter holdes utenfor ved erstatningsberegningen.

8.9 Behandling av rettshjelpsaker

a) Vil sikrede søke om å få dekket utgifter til juridisk bistand under rettshjelpforsikringen, skal forespørsel/krav snarest meldes til selskapet og senest et år etter at advokat ble kontaktet

Det følger av vilkårene at forsikringssummen er kr 100 000 "ved hver tvist", og at dette også gjelder om partene har tegnet forsikring i ulike forsikringsselskaper. Det er derfor klart at det kan regnes som en tvist dersom det er flere parter på sikredes side, og disse har tegnet forsikring i ulike selskaper.

Vilkårene sier videre at det kan dreie seg om én tvist/én forsikringssum selv om det er flere individuelle spørsmål i flere saker. Dette må derfor gjelde også hvor flere spørsmål reises i samme sak.

Utover dette sier vilkårene lite om hvordan man skal avgjøre hvorvidt man står overfor én eller flere tvister. I nemndspraksis er det lagt opp til at spørsmålet må avgjøres ut fra en helhetsvurdering; jf. eksempelvis FinKN 2021-276:

... men i nemndspraksis er det lagt til grunn at spørsmålet avhenger av en helhetsvurdering basert bl.a. på om kravene har samme årsak eller gjelder samme underliggende faktum, om det er nær sammenheng mellom kravene og om kravene gjelder samme gjenstand.

Alle sakene dreier seg om erstatningsansvar for støy fra kampflybasen med grunnlag i naboloven § 9, jf. § 2. I praksis er felles erstatningskrav fra flere skadelidte mot samme skadevolder regnet

som en tvist. Nemnda viser her til FinKN 2017-616, 2017-617, 2017-618, 2017-619 og 2017-620, som gjaldt 22 tidligere studenter med krav mot et studiested for gale opplysninger om hvilken yrkestittel studiet ga grunnlag for. Nemnda viser også til FSN 5964, hvor fem naboer krevde naboskjønn etter grannelova § 7, og hvor spørsmålet var om bygging av en transportterminal i nabolaget medførte brudd på grannelova § 2. Nemnda uttalte her at "er rettsgrunnlaget for samtlige av de 6 som har gått til sak så likt at det må anses som én tvist. Resultatet ble også det samme for samtlige med et mindre unntak som nemnda finner er uten betydning i denne sammenheng". På den annen side kan det være flere tvister hvis det dreier seg om forskjellige typer av krav, jf. FinKN 2017-798 hvor nemnda kom til at ni krav fra forskjellige hytteeiere mot samme utbygger utgjorde ni tvister under rettshjelpforsikringen. I den saken dreide det seg imidlertid om forskjellige typer av misligholdskrav med klare individuelle preg. Nemnda mener saken her har større likhet med skolesakene og særlig saken om naboloven enn med utbyggersakene mht. felles faktisk og rettslig grunnlag selv om det er større individuelle forskjeller mht. ansvarsgrunnlaget enn i skolesakene.

Sikrede viser til at rettsgrunnlaget er forskjellig fordi noen saker løses på grunnlag av § 2 tredje ledd og noen på grunnlag av fjerde ledd. Selv om det kan være litt forskjellige momenter i vurderingen, vil erstatningsgrunnlaget i hovedsak være et spørsmål om tålegrensen for støy, og dette er felles. Uansett tilsier oppdelingen i ansvarsgrunnlaget ikke i at det dreier seg om 193 individuelle tvister, men om to grupper av tvister.

Sikrede anfører at verdiansettelsen vil være individuell for hver tvist. Individuelle utmålingselementer alene er ikke tilstrekkelig til at det dreier seg om flere tvister, jf. blant annet FinKN 2017-618, 2012-098 og FSN 5726. Resultatet kan bli annerledes om det dreier seg om en kombinasjon av veldig mange parter og større grad av individuell utmåling, jf. FinKN 2019-246, som gjaldt 42 festere i sak mot bortfester om oppregulering av festeavgiften/innlesning av tomtene.

I denne saken er det flere parter, og utmålingen vil avhenge av faktiske forhold ved eiendommen for å beregne verditapet. Forholdet mellom felles kostnader og individuelle kostnader er imidlertid ikke nærmere belyst, og det er derfor vanskelig å si hvor stort utslag de individuelle utmålingsmomentene faktisk har.

Det dreier seg videre om erstatningsansvar for støy fra basen, og selv om støynivået har økt gradvis og tålegrensen kan ramme eiendommene forskjellig, mener nemnda det må legges til grunn at kravene oppsto tilnærmet samtidig. Det forhold at kravene fremmes i en felles sak tilsier også at kravene har nær tidsmessig sammenheng.

Ut fra dette mener nemnda at det i utgangspunktet ikke er grunnlag for å si at det foreligger 193 separate tvister. Den oppdelingen i grupper som er foretatt fra sikredes side tilsier også at det ikke er tilstrekkelige individuelle kjennetegn ved verken ansvarsgrunnlaget eller erstatningsutmålingen til at dette kan sies å dreie seg om 193 individuelle tvister. Ut fra dette fremstår oppdeling i grupper etter mønster av FinKN 2018-392 som en naturlig løsning, jf. nedenfor.

Sekretariatet foreslo på bakgrunn av nemndspraksis hvor man ved mange parter med forskjellig utmåling har delt disse i grupper med felles utmålingskriterier følgende løsning:

Vårt forslag er derfor at man velger å dele partene inn i 20 grupper, slik at det innvilges totalt 20 rettshjelpdekninger. Alle selskapene, med unntak av ett, synes å ha lagt til grunn en forsikringssum på kr 250 000. Dette gir følgende 20 dekninger á kr 250 000 hvor hvert selskap er ansvarlig for sin forholdsmessige del basert på totalt antall parter og antall parter forsikret i foretaket. Det presiseres for god ordens skyld at det uavhengig av antall dekninger i alle tilfeller kun er rimelige og nødvendige utgifter til rettshjelp som vil være dekningsmessige.

Sekretariatets forslag ble akseptert av tre foretak og av de sikrede, men ble ikke gjennomført pga. manglende aksept fra de øvrige foretakene. Det er videre to foretak som har akseptert at det dreier seg om én tvist for hver eiendom. Nemnda forstår saken slik at den nå gjelder 191 forsikringstakere fordelt på syv foretak.

Nærværende foretak har ikke akseptert forslaget, men er villige til å tilby en forsikringssum på kr 10 000 for hver sikrede.

Om bakgrunnen for løsningen skriver sekretariatet:

Sikredes advokat har opplyst at man har landet på at det nå skal føres bevis for 16 eiendommer, hvorav 10 eiendommer av de 193 advokaten representerer. Hun har imidlertid påpekt at dette ikke er representative eiendommer og derfor antagelig ikke vil løse saken for de øvrige eiendommer. Hun har opplyst at det før dette var valgt ut 24 eiendommer, og enda tidligere 40 eiendommer (hvorav 28 gjaldt de 193 eiendommene). Det er ikke klargjort hva som var bakgrunnen for de ulike utvalgene, men det er på det rene at motparten ønsket et lavere antall utvalgte eiendommer enn de sikrede. Uten av vi er kjent med kriteriene som ble lagt til grunn for utvalget er det vanskelig å ta stilling til den gruppering som er valgt. Det synes imidlertid rimelig å lande på et sted mellom det antall de sikrede primært ønsket (28 av de 193 eiendommene) og det antall man nå har landet på at det skal føres bevis for (10 av de 193 eiendommene).

Problemet med gruppeinndeling er imidlertid at utmålingen ikke er klar, og at det derfor kan være vanskelig å si hvordan gruppene bør fordeles. Gruppeinndelingen er også en nokså grov tilnærming i forhold til kostnadene involvert i den enkelte sak.

Nemnda har derfor reist spørsmål om det i denne saken er bedre å ta utgangspunkt i at det i henhold til vilkårene dreier seg om en tvist, men at en slik avgrensning av tvistebegrepet i denne saken må settes delvis til side etter avtaleloven § 36:

En avtale kan helt eller delvis settes til side eller endres for så vidt det ville virke urimelig eller være i strid med god forretningsskikk å gjøre den gjeldende. Det samme gjelder ensidig bindende disposisjoner.

Ved avgjørelsen tas hensyn ikke bare til avtalens innhold, partenes stilling og forholdene ved avtalens inngåelse, men også til senere inntrådte forhold og omstendighetene for øvrig

Ingen av partene har påberopt seg avtaleloven § 36, men nemnda er ikke bundet av partenes anførsler, jf. Saksbehandlingsreglene § 13 tredje ledd. Nemnda har imidlertid henvendt seg til partene for å få en uttalelse om bruk av avtaleloven § 36 i denne saken. Sikrede anfører at vilkårenes bestemmelser om å anse flere saker som én tvist ikke er urimelig i seg selv, men at bestemmelsen anvendt på den aktuelle saken fører til et kvalifisert urimelig resultat. Foretaket har ikke besvart henvendelsen.

Nemnda mener spørsmålet her er om avtalen må settes til side fordi avtalens innhold gjør det urimelig å gjøre den gjeldende i den aktuelle saken, men at det også må tas hensyn til at det dreier seg om en avtale mellom en profesjonell part på den ene siden og en forbruker på den andre, og at forbrukeren ikke har noen innflytelse på innholdet i avtalevilkårene. Utgangspunktet er også at bestemmelsen er "en heller snever unntaksbestemmelse", jf. Rt. 2013 s. 769, og at det kreves "kvalifisert urimelighet" for å anvende den.

Nemnda peker på at en fordeling av forsikringssummen på kr 100 000 på 193 personer gir en forsikringssum på kr 518 per sikrede. En slik erstatning medfører at dekningen ikke har noen mening for den enkelte sikrede og betyr i realiteten at denne typen søksmål er unntatt fra foretakets ansvar. For den enkelte sikrede fremstår resultatet av klausulen i denne saken som klart urimelig. Samtidig har foretaket solgt en rettshjelpsforsikring med forsikringssum kr 100 000 og må derfor regne med at denne forsikringssummen utløses i løpet av forsikringsperioden. Det er ikke upåregnelig at eiere av en eiendom utsettes for støy pga. utbyggingsprosjekter, og at eieren derfor

går til sak med krav om ansvar etter naboloven. For foretaket fremstår det derfor som en nokså tilfeldig fordel at ansvaret under den enkelte forsikringskontrakt skal pulveriseres fordi det er mange berørte eiendommer i samme sakskompleks. Det er også helt tilfeldig for den enkelte sikrede om en rettstridig handling som rammer ham også rammer en rekke andre. Nemnda peker også på at flere foretak har akseptert sekretariatets fordelingsforslag, og mener dette tilsier at også foretakene mener løsningen med én tvist for en så stor gruppe er urimelig.

På den annen side må det tas hensyn at denne typen søksmål har preg av en akkumulering av risiko eller "katastroferisiko" hvor et stort antall forsikringstilfelle inntreffer samtidig som følge av en enkeltstående hendelse. For foretakene er det vanskelig å beregne slike hendelser statistisk, og det er vanlig at man unntar eller begrenser denne typen akkumulert risiko i vilkårene. Dette tilsier at det ikke er rimelig å sette begrensningene i tvistevilkåret helt til side slik at det foreligger 193 tvister hver med forsikringssum kr 100 000. Hvis resultatet er en risiko foretakene ikke kan leve med, må de unnta denne typen søksmål i sin helhet, og det er forsikringstakerne neppe tjent med. Den beste løsningen synes derfor å være at vilkårene settes delvis til side.

Sekretariatets løsningsmodell medfører en samlet forsikringssum på kr 250.000 x 20 = kr 5 000 000. En alternativ modell er at man tar utgangspunkt i den ordinære forsikringssummen per tvist på kr 100 000, men legger inn en reduksjon fordi store deler av kostnadene kan fordeles på alle eller flere av sakene.

Det er opplyst at hver sikrede hittil er blitt belastet med kr 27 000 i advokatombkostninger. Nemnda tar ikke stilling til om dette er rimelige eller nødvendige omkostninger, men peker på at om forsikringssummen settes til kr 30 000 per sikrede, blir resultatet samlet kr 5 730 000, som ligger noe over, men temmelig nær sekretariatets alternativ, og som flere foretak har akseptert.

Nemnda mener en slik løsning har flere fordeler fremfor inndeling i grupper:

1. alle selskaper behandles likt uansett om de har en forsikringssum med kr 100 000 eller kr 250 000 når det er mer enn tre parter,
2. det blir ingen fordeling i grupper som kan gjøre forholdet mellom gruppeinndelingene og fordelingen mellom foretakene vanskelig, og
3. de sikrede behandles likt uavhengig av antallet medlemmer i gruppen.

Nemnda har derfor i denne saken vurdert det slik at det vil være urimelig å gjøre gjeldende vilkårenes bestemmelser om sammenslåing av flere saker til én tvist, men at det heller ikke er rimelig å si at det dreier seg om 193 individuelle tvister. Etter en skjønnsmessig helhetsvurdering mener nemnda klausulen må settes til side slik at det dreier seg om 193 individuelle tvister, men med redusert forsikringssum på kr 30 000.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Sikrede gis delvis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Terje Sjøvold (bransjerepresentant) og Alexander Venås (forbrukerrepresentant).